

הפל

התחיל בשבת. מקדם בבקר.
מיד כשפסקתי את העינים, שמעתי את הקולות.
היה בום חזק. ועוד אחד, ואפילו הכסא רעד.
יצאתי לגנה ופגשתי שם צפור קסנה, שנחה על העץ.
היה נדמה לי שהיא קצת רעדה, מפחד.
ספרתי לה שקוראים לי נעה ושאלתי אותה מה השם שלה.
ככה הכרתי את צפורית.

כשנכנסתי הביתה ספרתי לאמא שהצפורים בשמים מפחדות מהרעש של הטילים.
אמא הסבירה לי שזה דווקא משמח שיש רעש חזק.
כי זה סימן שהטיל של האויבים – שהוא בעצם סוג של פצצה עם כנפים –
לא הצליח להגיע לאדמה, אלא התפוצץ גבוה, בשמים.
זה קצת כמו שני עננים ששטים בשמים, מתנגשים אחד בשני בבוץ גדול
ואז... יורד גשם, וזה טוב.
יצאתי מהר החוצה וספרתי את זה לצפורית.
היא ממש שמחה לשמע ומחאה כנפים.
קבענו להפגש גם למחרת, בשעה ארבע אחר הצהריים.

לפגישה הנכבדה, ביום רביעי, צפורית הגיעה עם דרורית, חברת אחרת שלה, הכנה לחברה שהיא צפור.
דרורית וצפורית ספרו לי שהן הכירו עוד כשהיו גוזליות קטנטנות ושמעו הן עושות המון דברים שמחים ביחד.
אם למישהי מהן קשה או שהיא פתאום עצובה – השניה מיד שמה לב ו... עפה לעזרתה.

לחברה הכי טובה שלי קוראים אביגיל.
אביגיל לפדה אותי על הבית שבחור הלב.
מאז, גם אם מסביב לפעמים לא קל,
אני כבר יודעת לסגר את החלונות, את הילונות ואפילו את התריסים.
ואז נהיה לי שקט ורגוע שם בפנים.